

Kærlighed til Herren Prædiken af Ragnar Boyesen

"Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham." (Johannes 14:21)

Medens Herren var på jorden, kunne menneskene knap tro at Han var himlens og jordens gud. Til og med disciplene, som så ham hver dag og lyttede til Hans utallige undervisninger med sandheder om livet i denne verden og i den næste, havde vanskeligt ved at forstå betydningen af Herrens nærværelse. Han var i sandhed storslået, og udstrålede en ejendommelig magt over menneskene, som gjorde at de kunne dyrke Ham og se op til Ham, men at kunne forstå, at Han var kommet for at lære alle folkeslag, til alle tider, og ikke kun nogle få udvalgte, det oversteg enhver fatteevne.

Men tiderne har forandret sig, og i dag inviteres vi til at møde Herren i sin anden ankomst, i de, gennem Emanuel Swedenborg, inspirerede skrifter. Det mennesker ikke tidligere har forstået, at Herren selv åbenbarer og beskytter Ordets hellighed, har med al tydelighed fået sin forklaring i Skrifterne.

Ligesom disciplene, som troede på Herrens evne til at helbrede, har vi den samme trang til at tro, når vi læser Skrifterne. Men vi har også den samme åndelige træghed. Vi forstår ikke altid, at her taler Gud selv. Den Nye Kirkes dyrebareste sandhed er at Herren selv, Frelseren Jesus Kristus er kommet igen til menneskene sådan at vi kan dyrke Ham i ånd og i sandhed. En sådan tro kræver af os, at vi tror på Herrens personlige guddom. Det kræver af os at vi tror på den mest fundamentale af alle sandheder, at Han er Skaberen og Frelseren for alle mennesker i universet

Det den Nye Kirke har fået at forvalte, er kundskaben om at den åndelige mening i Ordet er åbenbaret i naturlige termer, sådan et de er tilpasset for naturlige menneskers fatteevne. Gennem denne åbenbaring har Herren nu et grundlag for indflydelse fra den åndelige verden, som Han ikke havde tidligere. Dette betyder at Herren selv er nærværende i verden på en helt ny måde. Gennem Sin nærværelse kan Han åbenbare sig for mennesker. Og ud fra denne åbenbaring, kan mennesket påvirkes til at kæmpe mod sine egne dårlige tendenser, sådan at de kan løftes fra en jordisk bevidsthed til en åndelig eller himmelsk.

Gennem Herrens nærværelse kan menneskene anstrenge sig, for at komme nærmere Herren, ved hjælp af de sandheder Han har åbenbaret. De kan nærme sig ved hjælp af selvransagelse, ydmyghed og bøn om hjælp. Mennesket får svaret på disse anstrengelser ved en tiltagende styrke til at overvinde sine onde tilbøjeligheder. Herren arbejder i det indre menneske, for at det ydre menneske skal forbindes med det. Det er netop dette ydre menneske, som er menneskets ansvar og det område, som dets selv påvirker, for at forbindes med Herren.

Skrifterne forklarer at man skal tænke på Herren "fra Hans væsen og fra dette på Hans person." (AR 6611) Vi skal ikke tænke tvært imod.

Dette betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke skal tænke på Herrens person, men det betyder, at vi må tænke rigtigt. Hvis vi ikke tænker på Herrens person kan vore tanker falde sammen og

selvdisciplinen forsvinde for os. Nej, vi skal se hen til Herren, men til det væsentlige i Ham, ikke bare Hans ydre, det glansfulde og smukke i Hans menneskelige skikkelse.

Hvis vi ikke har kendskab til, hvordan Herren er i sig selv, kan vi ikke elske Ham, og det er netop en kærligheds forbindelse Herren stræber efter. "Hvis I elsker mig, holder I mine bud." (Matt 14:15)

Hvordan kan vi holde Hans bud, er netop ved beskrivelsen af det væsen, som Herren lader strømme ind i alt, hvad Han har skabt. Herren ved at al kærlighed stræber efter forbindelse, fordi den forsøger at nå frem til det væsentlige i en anden. Herren vil, at vi åbner vort eget væsen sådan, som Han gennem sandhederne, som vi modtager i vore liv, kan åbenbare sit væsen gennem sandhed. Vi har ikke sandheder fra os selv, men vi har den gudgivne gave, at vi kan bremse eller begrænse vor egen virksomhed. Denne selvkontrol, er billede på det guddommelige i mennesket. Gud alene kan skabe og åbenbare sandhed, men mennesket kan efterligne sin Skaber, og gennem selvdisciplin lære at elske Ham. Begrænsning = Herrens gave.

Den tidligere kristne kirke havde fået at vide, hvem Herren var. Men de lod mulighederne for at lære, hvad han var, gå fra sig. Når man ved, hvem nogen er, kender man vedkommende på afstand. Når man ved, hvad et menneske står for, er man i intim kundskab, og i et venskabsforhold. Det er sandheden om Herrens egenskaber, som gør at Han åbenbarer sig for os, hvis vi tager imod. Læren om den synlige guddom i Herren, Jesus Kristus, er også læren om Ordet som blev kød og tog bolig iblandt os. Denne synlige Gud, har fremstillet sit synlige liv for ånden, som skal vinde over vort usynlige driftsliv.

Læren om Herrens herliggjorte menneskelige er den sandhed, som er mest afgørende for gudsdyrkelsen i den Nye Kirke. Uden at tanken kan hvile på et fast trosobjekt, går den i stykker. At Gud er et menneske, er den første sandhed i al sand religion og den første, som alle børn må undervises i, fordi den er grundforestillingen i al rationel tankevirksomhed. (GKV 11,13, ÅD 4845)

Hvordan kan vi ellers anråbe Herren i bøn, eller i fristelsens stund? Hvordan kan vi tilbede en usynlig kraft? Kan vi have et personligt gudsdyrkelses-forhold til en kraft? Nej vi må tænke på personen fra kernen, eller essensen, væsenet i personen, ellers falder vore tanker på tre guder i stedet for een.

Når vi her understreger personen i guddommen, må det samtidig gøres klart, at det er utilstrækkeligt med kun forestillingen om personen. Denne er ydre, (kold og uden åndeligt liv.) Vi må have Herrens lighed i os, derfor må vi til stadighed spørge os selv om, hvem Han er og, hvad Han ønsker at vi skal gøre for at vores kærlighed, skal blive ægte. Det er den viljemæssige forbindelse med Herren, som Han søger i enhver, fordi viljen ligger over forstanden, og dækker hele mennesket. Viljen og forstanden sammen er hele mennesket, og det menneske, som vil elske Herren, ser Ham ikke bare udenfor sig selv, som når det tænker på sandhed, men det ser Herren indeni sig selv, fordi det tænker principielt, eller fra sandheder. (GKV 130)

Vi lærer, at ånden gør levende medens bogstavet dræber. (Joh 6:63) Den Nye Kirkes lære gør udtrykkeligt klart, at Herren er een i person og væsen. Men lige så udtrykkeligt ses det i læren, at Han ikke skal elskes for det ydre alene, eller for personen alene. At elske det ydre alene er afgudsdyrkelse, som består i at dyrke formen uden at lægge mærke til indholdet. Det, som gør mennesket til det, det er, er kærligheden og forstanden. Det som giver mennesket et sind, er selve forbindelsen mellem denne kærlighed og denne forstand.

Forbindelsen kan vi ikke konstruere selv, den er en gave til os fra Herren, når vi først har taget initiativet og åbnet døren mellem det indre og det ydre menneske. Døren befinder sig i den bagerste del af sindet, den, som grænser til det åndelige sind. Når vi åbner døren, handler vi ud fra ønsket om, at Herren gennem sine sandheder, må lede os til at gøre som Han vil og ikke, som vi vil ud fra vor egen natur.

Den himmelske lære viger ikke fra dette punkt: "I himlen menes ikke kærlighed til Hans person, men kærlighed til det gode som er fra Ham, og at elske godt, er det samme som at ville og gøre godt af kærlighed. Ved at elske sin næste menes ikke at elske sin medborger med hensyn til person, men at elske det sande som er fra Ordet, og det at elske det sande er, at ville og gøre det sande." (HH 15)

Læg mærke til, at kærlighed i himlen har to objekter. Enten kærligheden fra Herren, eller fra Ordet. Dette betyder, at i samme grad som kærligheden fra Herren eller fra Ordet findes i en anden, så ser man et menneske som elsker Herren. "Det er materielt at tænke på personen, ligesom på steder, fordi det binder tankerne, og begrænser dem til disse ting." (AE 405, rf AC 8343, 8985, 9007) " Det begrænser tanker og koncentrerer dem på noget begrænset." (AC 5225), og af denne grund, forsvinder enhver ide om personen i den åndelige mening af Ordet." (AE 333)

I Ordets åndelige mening er medmennesket, ikke i personen men i dennes nytte. En åndelig ide om et menneske udelukker personlige træk. Når en engel ser en anden, så ser og tænker han på et medmenneske, men han tænker på det fra nytten. (G. K. XIII) Dette betyder, at en engel elsker en anden for det gode, som er i ham og elsker ham, som en form af godt.

Selv børn i himlene lærer, hvor vigtigt det er at tænke på Herrens væsen, og ikke bare Hans person for at elske Ham. En engel forklarer for sine elever:

"Mine elever, tænk på Gud fra hans væsen, og fra hans væsen om personen, og ikke fra hans person, og fra denne om hans væsen. Thi at tænke fra personen om hans væsen, er at tænke materielt også om hans væsen, men at tænke fra hans væsen om hans person, er at tænke åndeligt, også om personen." (AR 611)

Mennesker som tænker materielt og ikke samtidig åndeligt på Herren, kan ikke tænke anderledes end, at de skal elske Herrens person. Det menneske, som derimod tænker både naturligt og åndeligt fornemmer, at både et godt og et dårligt menneske kan elske Herren med hensyn til Hans person, og ligeledes med et medmenneske. (Gudd. Vis: X)

At både gode og dårlige mennesker kan elske Herrens person ser til at begynde med ud, som en selvmodsigelse. Men vi har mange vidner i den kristne kirke, og Skrifterne advarer os om at mennesker, som ofte ser ud til at have en glødende gudskærlighed og, som vil lede gennem persondyrkelse, karisma, ofte er onde.

Læren om Herrens tilsynekomst for menneskene, er blandt hoved lærene i kirken. Uden kundskaber om Herren, kan mennesket ikke opnå et nyt liv, fordi der ikke findes åndelige motiver for det. Fordi gudsdyrkelsens ypperste motiv, altid har været angrebet af det onde, så har hovedfalskheden, som har angrebet kirken altid været, at der ikke findes nogen gud. Det onde er altid sådan, at det angriber det, som det finder at stå over sig selv, fordi det selv gennem underkastelse, vil beherske. Det onde kan tro på en usynlig gud, eller flere synlige guder som

kæmper om magten, men aldrig en øverste Skaber, Opretholder og Frelser, i en og samme person. Læren om Herren er området i kirken for helvedets hovedangreb.

Kærligheden til Herren beskrives i Skrifterne, som meget forskellig fra alle andre kristne kirkers lære om Ham. For et ydre og naturligt menneske kan det synes koldt og indholdsløst, at man elsker Herren når man elsker nytter. Vi læser: "At elske Herren og medmenneskene, er generelt, at udrette nytte." Dette kan synes så lidt religiøst, eller gudfrygtigt, at mange vender sig bort. Men faktum står klart og tydeligt for os: Uden himmelstorm, skal vi acceptere at Herrens kvalitative egenskaber er nærværende i vores hverdag, når vi stille og betænksomt går til vore gøremål med tålmodighed og offervilje. Den moralske og åndelige udholdenhed, som giver resultat i længden, den dynamiske evne til at få tingene gjort i tide, den opløftende velvilje, som spreder sig som olie på vandet, når andres sind er i oprør, dette er Herrens nærværelse i menneskene.

Når vi elsker familien for dens egen skyld, for dens egenskaber, og dens muligheder, da gør vi nytte for Herrens skyld og for vore medmenneskers skyld. Det vi da elsker, det gør vi. Ingen kan elske Herren på nogen anden måde end at han elsker sine medmennesker som Herren har skabt og, som Han opretholder og, som Han håber vi kan og vil hjælpe. Nyterne rundt omkring os, de er ikke bare fra Herren, de er Herren selv iblandt os. (D.Visdom. XIII).

Herrens herliggjorte menneskelige er i sig selv højt over alle himlene. Men den Guddommelige sandhed, den Hellige Ånd, som er Herrens ånd iblandt os, er nær os. Han er villig til at vi tager imod Ham og elsker Ham, bare vi vil gå til Ordet, lære sandheder fra det, og omsætte dem i livets nytter. Hvis vi vil tage imod Herrens sandheder ikke bare med forstanden, men med hjertet og hele vort væsen, for at omsætte dem i livets hverdag, da tager vi imod i kærlighed, og Herren vil elske os.

"Om nogen elsker mig, da holder han mit ord, og min fader, skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham." (Johannes 14:23)

Amen.

Læsninger: Johannes 14:1-23
AC 3704.2
eller
Den Guddommelige Kærlighed nr. 13

Oversat fra norsk af Ulla Frandsen